

Tänk om Gud fortfarande skapar!

December 2010

Det har pågått ett samtal på NA.s debattsida under veckan huruvida Gud finns eller inte, där bland andra Jan Pilotti och Göran Björk haft inlägg. Det är alltid en utmanande och spännande diskussion som ofta utlöser starka känslor. När jag hör människor säga: ”Jag tror inte på Gud”, så undrar jag vilken Gud man *inte* tror på. Hur ser den Gudsbild ut som man absolut tar avstånd ifrån. Det finns en Gudsbild som jag personligen tycker verkar rimlig och logisk. Det är att det/den vi kallar *Gud* eller *Det Universella Medvetandet* eller *Skaparen* är *allting*, allt som över huvud taget existerar i form av ande och materia. Gud skulle därmed vara större än det universum vi knappt anar, eftersom det kanske finns flera universa. Du och jag och allt och alla andra skulle därmed vara celler eller mikroväsen i denna enorma Gudom, i vilken vi alla ”*lever, rör oss och är till i*”. Om Gud är detta makroväsen är det lika ologiskt att påstå att ”jag tror inte på Gud”, lika ologiskt som bakterien eller cellen i min kropp skulle komma och påstå att ”*jag tror inte på Pia, det finns inga logiska bevis för att hon finns.*”

Jag tror inte vi redan är skapade till Guds avbild. Jag tror Gud fortfarande håller på att skapa oss till sin avbild. Därför går det att få ihop *evolutionsläran* med *skapelseläran*. Gud skapar genom evolution. På samma sätt som en blomma startar som ett frö, blir en grodd som börjar växa mot himlen och till slut slå ut i en vacker, fulländad skapelse, på samma sätt skapar Gud oss alla. Vi började kanske som mikroväsen i urhavet, för att så småningom successivt utvecklas, ”sträcka oss mot himlen”, börja gå på två ben för att så småningom någon gång i framtiden bli en vacker och fulländad skapelse, kanske ett ”Kristusväsen”.

Denna världsbild förutsätter dock det eviga livet, vilket i sin tur innebär att det som är *jag* i mig alltid existerat – i någon form – och att jag alltid kommer att existera – i någon form. Den förutsätter att vi inkarnerar om och om igen, att vi lever i ständig utveckling. På samma sätt som vi under ett ett-livs-perspektiv är vaken, lär oss en massa, lider, kämpar för överlevnaden, går och lägger oss på kvällen och sover, vaknar på morgonen till en ny dag, en ny möjlighet att lära, lida och kämpa. Jag tror att lidandet är en förutsättning för att vi ska bli medkännande, empatiska människor, utvecklar vår förmåga att använda *hjärtat*. Jag tror att kampen för överlevnaden gör oss mer och mer intelligenta, utvecklar vår förmåga att använda *hjärnan*. Vi är samma människa men i olika kroppar. Min kropp har förändrats sen jag var 5 år, 15 år, 25 år till idag när jag är 69 år. Vi inkarnerar många gånger även under ett och samma liv, även om de sker så långsamt att vi inte tänker på det som reinkarnation. Det betyder också att döden endast är en tillfällig semester från den hårda skola som livet i den fysiska världen innebär och att vi under den s.k. döden befinner i det vi kallar ”andliga världar”, men dessa finns runt omkring oss. Därför kan vi också få kontakt med våra bortgångna nära och kära. Vi kan också be böner och bli bönhörda eftersom det bland dessa andliga väsen finns mycket högt utvecklade ”andar” som har förmåga att bönhöra. ”Gud” kan alltså höra allas böner.

Lika lite som det med traditionella forskningsmetoder går att ”bevisa” om Gud finns eller inte finns, så går det med samma metoder inte att bevisa min världsbild. Det handlar för var och en av oss om att hitta den mest logiska världsbilden, en logisk ”tro” – tills vidare.

Pia Hellertz